

glemme, at han selv har været med at give Rigsdagen og Kongeriget Tilfagn om, at naar vi voterede denne Indstrankningslov, saa skulde Alting i den Henseende være godt, det er muligt — jeg kan ikke tænke mig det, men det er dog muligt, thi man kan tænke sig det Umulige — men det, jeg ikke kan tænke mig, det er, at vor Indenrigsminister, som forvalter vor Finantsbestyrelse, ikke da træder op imod ham, hvad jeg ligeledes vil sige med et trivialt Udtryk, som en glubende Løve, der tvinger ham til at udlevere, hvad der er Vorr, eller idetmindste kommer til os og siger: jeg føler med Eder, at det er Eders, men I maae lide denne Uret, thi vi have med saa vanskelige Folk at bestille, at der maa gaae en Tid hen, forinden Fornuften kan indtræde. Hvad vi her trænge til, det er en Høielse af, at vi i Regjeringen have Mænd, som virkelig staae paa vor Side, som tænke med os og for os, og handle for os, saa kunne vi bære Meget, og jeg skal være en af de Første til at raade til saa at finde sig i Meget. Jeg kan deri paaberaabe mig, ligeoverfor Regjeringen, den lange Erfaring, jeg allerede har havt; jeg har lidt nok i dette Thing, fordi jeg har givet dette Raad, men jeg bliver ved at give det; men jeg bliver ligesaa vist ved at fastholde, at vi i de Mænd, der kaldes til at regjere, ikke maae have Talsmænd for vore Modstandere, men Talsmænd for os selv.

Indenrigsministeren: Det er ganske vist, at naar jeg her kommer til at forhandle denne Sag, vil jeg ofte have med Modstandere at gjøre, som ere vanskelige. Den ærede Rigsdagsmand hører til disse vanskelige Modstandere, jeg vil dog ikke henhænge ham til de vanskeligste; thi selv naar han fremsører Paaastande, som efter min Overbeviisning gaae meget for vidt, og det paa en saadan Maade, at det Rigtige og Urigtige sammenblandes, har han dog altid i samme Dieblit en forudfattet Beslutning om at sørge for, at Modstanden ikke gaar ud over de Grændser, som ikke kunne overskrides, uden at det vilde føre til meget alvorlige Conflictier. Men det vil jeg sige, at jeg vilde ønske, at jeg aldrig fik vanskeligere Mænd at forhandle med, end den

Mand er, som nu er dragen ind i denne Discusstion, jeg vilde ønske, at jeg, om det reiste Spørgsmaal kunde enes saa godt med det ærede Thing, som jeg i alle vigtige Spørgsmaal har kunnet enes med den Mand, hvormed der er bleven Tale. (En Stemme: Ja, det er netop Ulykken.) Ja, enten det nu er en Ulykke eller Lykke, saa er det Sandheden. Det er mig iøvrigt hjært at kunne yttre, at jeg er enig i Udskilligt af, hvad den ærede Taler sidst bemærkede, idet jeg dog maae udtale, at jeg ikke har givet nogen Anledning til at opfatte mine Ord paa den Maade, som han gjorde. Jeg har nemlig aldeles ikke fundet nogen Forskjel mellem Udtrykkene i § 53 i Monarchiets Forsatningslov og Udtrykkene i § 4 i Grundlovsbestemmelsen af 2den Decbr. 1855; det er jo de selsamme Udtryk, der findes i begge Bestemmelser; jeg veed ikke, hvorfra den ærede Rigsdagsmand har fundet, at Udtrykkene skulle være mere eller mindre bestemte paa det ene Sted end paa det andet. Udtrykkene ere jo de samme paa begge Steder, paa det ene Sted hedder det: „Det Beløb, hvormed de for det hele Monarchie sælles Udgifter maatte overstige de for Monarchiet sælles Indtægter“, og paa det andet Sted er der sagt: „Det Beløb, hvormed Monarchiets sælles Udgifter maatte overstige dets sælles Indtægter“. Den ærede Rigsdagsmand oversførte derimod mine Utringer om Maret 1857—58, om hele den fremtidige Tilstand, paa det Regnskabsaar, som han vilde drage ind under Forhandlingerne, men hvor jeg ikke vil følge ham. Den ærede Rigsdagsmand indrømmede jo selv ved sin sidste Udtalelse, at Kongen og Rigsraadet vare i Genhold til disse Bestemmelser fuldkommen berettigede til gjennem Lov at fastsætte, at saa og saameget skal der gives ud, og naar det paa denne Maade var fastsat, hvad Udgifterne vare og derfra droges de sælles Indtægter, var det dermed ogsaa givet, at Tilskuddene forholdsviis skulde udredes, nemlig de $\frac{60}{100}$, de $\frac{17}{100}$ og de $\frac{23}{100}$ fra de respective Landsdele. Jeg forstaaer, som sagt, slet ikke, hvoreledes der i den Henseende kan gjøres en Forskjel mellem Monarchiets Forsatningslov og Kongerigets Forsatningslov; thi de ere fuldkommen overeensstemmende. Spørgsmaalet er